

ГРОЗДАНА.

Азъ немогъ да ся начудъ какъ Самсонъ не напуста тази лошъ Далилъ още испървомъ като токо позна че тя искаше да го издаде. Какъ можеше още да ѝ обича, като познаваше, че тя искаше да го загуби? може бы да си не былъ изгубилъ умътъ.

СОФІЯ.

Можеше негли и да имаше нуждъ отъ него, както и Астолфъ ходи въ царството на мѣсеца за да си търси и найде стѣклото.

УЧИТЕЛКА.

Извѣстно, господжицы; защото, както го забължихъ, страститъ смѣщавать разума. Ный имаме единъ голѣмъ примѣръ отъ Самсона.

МАРІЯ.

Мигаръ, сладка учителко, пчелытъ правѣтъ мѣда? азъ не съмъ знаяла туй.

УЧИТЕЛКА.

Да, драга пріятелко; пчелытъ сѣ, що правѣтъ и мѣда и восака.

ВЪЛКАНА.

Мигаръ тѣ имѣтъ въ тѣлата си восакъ и мѣдъ?

УЧИТЕЛКА.

Не, драга моя; но тѣ ходѣтъ та смучѣтъ цвѣття, и съ туй смучение, тѣ правѣтъ мѣдъ и восакъ.